

FÉRFIAK

A helikopter gyomrában fojtott volt a levegő – benne izzadság, kerozin és egyfajta várakozással kevert nyugtalanság szaga kavargott. A rotorok zúgása szétverte az utasok gondolatait, mint vízbe dobott kavics a tó fölé hajló ember tükörképét.

Odalent a táj egyre vadabb formát öltött. Az aszfalt rég eltűnt, majd az erdőutak is megszűntek, s végül csak az érintetlen természet maradt, amíg csak elláthatott az ember szeme. Ősi lápok, ezeréves fák, mozdulatlan víztükrök és szaggatott fényű cserjések alatt lüktetett a sötét és időtlen természet. A civilizáció itt nem hagyott nyomot, vagy ha mégis, a mocsár már régen elnyelte azt.

James Holbrook az ablakhoz hajolt. Szürke szemei kíváncsian pásztázták az alatta elterülő zöld tengert, mintha a megfelelő tisztást keresné, de valójában nem a földet fürkészte, önmagát próbálta látni a végtelenségben. A tájat, amely – ellentétben minden mással – végre nem hazudott neki, nem takargatta nyers valóját senki elől.

Holbrook, a 43 éves befektetési jogász magabiztos, karizmatikus, vezető típus volt, akire kollégái mindig felnéztek, ő pedig élvezte ezt a dominanciát. Mindig is szerette az irányítást, mind a munkában, mind a magánéletben. Munkájában sikeresnek mondhatta magát, de a magánélete nem volt sikertörténet. A válása után eltávolodott a fiától, aki azóta nem kívánta túlságosan apja társaságát. A magánéleti törése miatt James-t csendes büntudat nyomasztotta, mert a hatalom érzete nem járhatta át önfeledten. Kifelé nem mutatta, de az *„aki nem irányít, az egy áldozat”* szlogenje nála nem teljesezhetett ki emiatt a magánéleti válsága miatt.

James tizenöt évvel ezelőtt még katonai akadémián szolgált, édesapja tábornok volt. Aztán a katonaságot otthagya, áttért a „pénzre” – és győzött, ott is. A fegyelmet sosem vetkőzte le, csak új célokra alkalmazta.

– Ott lent – szólt a pilótához, hangja határozott volt. – A víz mellett, az a magaslat – mutatott egy domb felé James.

A helikopter lassan süllyedni kezdett. A rotorok felkavarták a közeli fák levelét alattuk, az aljnövényzet remegett, mintha tiltakozna a nagy és tájidegen gépmadár keltette zaj és légkeverés miatt.

A gép döccenve földet ért, és az acélajtó kitért, hogy kiengedje magából utasait. James előrehajolt, miközben görnyedten lépett ki a gépből. A rotorok forgása lassult ugyan, de a pilóta kézmozdulatokkal jelezte, hogy kész az azonnali felszállásra. Négy alak, kászálódott ki a géptestből. Úgy léptek ki a szabadba, mintha maguk is eleve ide tartoztak volna.

Carter Vale – a 45 éves, büntetőügyvéd, aki folyton gúnyos és cinikus, de ugyanakkor intelligens beszélásaival „jutalmazta” társait – lépett ki James után elsőként a gépből. Magas, napbarnított férfi

volt, akinek a mozgása túlságosan kifinomult volt ehhez a környezethez. Szögletes arca keményen tekintett körül, mindig valamiféle rejtett mosoly bujkált a szája sarkában, mintha a világ – minden komorságával együtt – egy jól elsült tréfa lenne. Vale a morált mindig csak eszközként kezelte, nem hitként, ezért a nőket is tárgyként birtokolta. Sikereit ahogy ő fogalmazott, a „magas minőségű” kapcsolatainak köszönhetette, amiben a gátlástalan médiaszereplései és a kétes megítélésű pereinek sokasága segítette. A kemény férfialkata egyfajta önigazolásként működött nála, miközben mindent túlmagyarázott, hogy leplezze saját félelmeit és hiéna-típusú kegyetlenségét. Pedig Carter valaha elismert újságíró volt, aki irodalmi díjat is nyert, mielőtt eladta magát a reklámaparnak. Azóta minden szava csak egy fedősztori. Ő az, aki mindig tudja, mit kell mondani, de sosem azt mondja, amit érez.

– Ez a hely egy katasztrófafilm díszlete – jegyezte meg Carter, miközben végignézett a sártól málló fákon. – Csak azt ne mondd, hogy ez valami lélekemelő zárandokút lesz – bökte oda társának flegmán.

– Néha ki kell lépni abból, amit megszoktál – válaszolta James nyugodt hangon. – Főleg ha már elhiszed, hogy mindent te uralsz.

A harmadik férfi – a 41 éves startup-os szoftvermérnök – Nathan Feldman, nehézkesen mászott ki a gépből. A technokrata, vastag szemüveget viselő, kicsit ügyetlen, piknikus alkatú ember, itt a természetben sem tudott megválni a drága technikai ruházatától. Minden mozdulata kiszámított volt. Nem nagyon viselte el, ha improvizálnia kellett, mert akkor azonnal megmutatkozott a feszült és ingerlékeny énje. Nathan a befektetési világ titkos zsonglóréként, egész életében számokkal és előrejelzésekkel hadakozott. Most azonban először lépett be egy olyan területre, amit semmiféle modell nem írt le előre. A túrát csak azért vállalta a többiekkel, mert vidéki származása révén, csakis magának vívta ki az eddig elért sikereit és most úgy érezte, eljött az ideje az „uralkodásnak”, azaz a frusztrációból táplálkozó kontrollvágyát szerette volna a háttérbe nyomni, hogy elsősorban maga előtt bizonyíthassa, hogy ezen az idegen, ismeretlen terepen is boldogulni tud. Nathan egy brókercég partnere, családos ember, három gyerekkel, de szinte sosem látja őket. Az ő világa mindig is Excel-cellákból és visszahívásokból állt. Most itt állt mezítláb a sárban, és nem tudott mit kezdeni a széllal.

– Az egész túra olyan, mint egy HR-tréning, csak machetével – morogta Feldman. – Hány napig leszünk itt?

– Három hét – válaszolta David Jeong halkan, utolsóként kiszállva. Nem szólt többet. Alacsonyabb volt a többieknél, csendes, de valami a tekintetében mindig túl mélyre mutatott. A 39 éves közgazdász, elemző matematikus agya a térképek és lehetőségek logikáját követte, de a természetben is ugyanúgy olvasott, mint a képletekben: rendszert és hibát keresett mindenben, ugyanakkor csendes, racionalizáló alkat volt. Hozzá képest a többiek nagyvadak voltak. A bevándorló családból, kelet-ázsiai ősektől származó „mérészkelt” és megfontolt férfi, az eltérő neveltetés és elvek ellenére, mégis részese volt mindennek, amiben a barátai részt vettek. Neki mindig keményen meg kellett dolgoznia a sikerért. Fontos volt számára a közösségbe való beilleszkedés, de a férfitársaság elismerése még fontosabb volt

számára, mint az otthonról hozott jólnevelt erkölcs. Davidról a többiek sem tudtak sokat. Ő egyszerűen csak a koreai bevándorlók gyermeke volt, egy zseniális elme, aki mindig a legrövidebb mondattal válaszolt, de csak ha kérdezték. Egyszer egy tanúvallomásban elhangzott a neve, egy eltussolt ügyben, amit aztán elfeledtek. Vele kapcsolatban mindig ott lebeg valami, egy ismeretlen, titokzatos én, amit nem sokaknak sikerült eddig megfejtenie.

A helikopter dübörögni kezdett mögöttük. A pilóta biccentett a fejével, majd a madár elrugaskodott a földtől. A rotorok ismét felkorbácsolták a sáros földet, a fák felső ágai recsegték, a víz fodrozódott. A gép lassan emelkedett, míg végül csak egy rovar zúgásának tűnt az égen, és aztán... semmi, eltűnt, mintha sohasem lett volna ott.

Csend volt. Valódi, teljes Louisianai csend. Egy pillanatra minden megszűnt. A világ, amit magukkal hoztak, elmaradt, messze tőlük.

A férfiak ott álltak a vadon szívében, körülöttük a természet régi, elfelejtett ritmusa. Sárgás fény derengett az ég alján, a mocsár halkán, mély hangon lélegzett. A fák, mint vicsorgó óriások, hajoltak fölénk, nem védelmezően, inkább úgy, mint akik emlékeznek. Arra, amikor utoljára járkált itt közöttük ember.

Mindannyian némán csomagolták ki sátraikat és kezdték meg felállítani egyszemélyes birodalmukat.

Nathan még mindig a sátorvasakkal bajlódott, amikor a többiek már a környező fák lehullott ágait hordták a sátrak elé.

– Mi van Nathan! Ha nincs benne operációs rendszer, akkor már nem is megy a dolog? – szólt oda kajánul Carter a láthatóan küszködő férfinak.

– Talán, ha Linuxos lenne a sátorvas, már egy szoftverellenőrzés megoldotta volna a problémát! – Kontrázott rá James, mire Jeong harsányan felröhögött.

– Jó vicc, barmok! – vágta oda mérgesen Nathan! – Ne vedeljetek már, inkább segítenétek?

Carter ledobta a farakást az öléből és a felbontott Abita sörét szépen két nagyobb kavicsal kitámasztotta, mielőtt Nathanhoz lépett volna.

Pár perc múlva mind a négy sátor készen várta lakóit.

A tűz körül már nem szóltak annyit. A nappali élcelődés helyét átvette valami nesztelen figyelem. Az erdő hangjai, a tücskök tompa ciripelése, a fák susogása, a láp mélyéből felkúszó buborékok halk pattogása, minden természeti zaj a beszéd helyébe lépett.

A tűz fénye szinte szoborszerűen faragta ki a körben ülő négy férfi arcát. A lángok mögött mindegyikük árnyéka egy-egy groteszk karikatúraként vetült a közeli bozótosra: torzan, meghosszabbítva alakjukat, mint akik nem önmaguk, hanem egy régi változatuk kísértetei lennének.

James Holbrook ült legelől. Előrehajolva támasztotta a könyökét a térdére. A kését forgatta az ujjai között, mintha csak a gondolatait hegyezné. A szeme sötéten fénylett, nem a tűz tükröződésétől, hanem valami belülről fakadó izzástól.

– Tudjátok, miért jöttem el ide? – törte meg a pattogó csendet.

Carter a whiskys flaskájába kortyolt, aztán halkán válaszolt.

– Hogy ne lásd a telefonod kijelzőjén a saját üzeneteidet?

Jót röhögtek ezen. James is elmosolyodott.

– Azért, mert nincs több tér, ahol nem én vagyok a középpontban. Ez az egyetlen hely, ahol nincs kontroll. Ezért akartam ezt. Látni, mi marad belőlem, ha elveszik az összes rendszám, logó, kulcskártya és cégnév.

– Meg az irányítás mámorát beszívni– tette hozzá Nathan, de nem gúnyosan, csak úgy, mint egy jól elhelyezett zárójelet egy sor végén.

David nem nézett rájuk. Egy hosszú, hajlított faágat égetett a parázs fölött, a végén egy konzervet melegítve. Kékes fénnel pislákol rajta a pára.

– Szerintetek mennyire kell távol lennie valakinek a civilizációtól ahhoz, hogy levetkőzze magáról a szabályokat? – kérdezte halkán. – Egy kilométer? Tíz? Vagy elég, ha senki nem látja?

Ismét közéjük telepedett a csend. A tűz halk pattogása volt az egyetlen zaj körülöttük. A távolban, valahol egy bagoly huhogott. David Jeong kérdése nem követelt és nem is kapott választ.

Nathan végül a parázsra nézett, de a hangja mintha egy távoli hely felé szólt volna.

– Tudjátok, mit mondott nekem a fiam múlt héten?

– Mit? – kérdezte Carter félvállról.

– Azt mondta, „apa, te egy applikáció vagy, nem egy ember”. Aztán bement a szobájába, becsukta az ajtót, és napokig nem beszélt velem. Tizenhárom éves.

– Okos gyerek – bólogatott James. – Túl sokat lát.

– Vagy épp eleget – felelte erre Nathan.

Pár pillanatig ismét csak a tűz sziszegett, mintha önmagával vitatkozna. A füst belélegezte a csendet, és kifújta a múltat.

A lángok tovább pattogva falatozták a száraz gallyakat. A tűz fénye ismét meg-megvillant a férfiak arcán, kiemelve az arcéleik árnyékait – különösen Jamesét, aki már egy kivágott tuskón ült, és a vadászkesével faragott valamit, látható cél nélkül.

– Szóval – szólalt meg Carter, egy fadarabbal kevergetve a parazsat – mi is ez valójában? Teszt? Kikapcsolódás? Egzotikus pszichodráma?

– Egy kiruccanás – felelte James. – A felszín alá.

– Ugyan már – szólt közbe Nathan. – Ez nem egy baráti kemping. Ez valamiféle dominanciacsata. Négy alfa hím, a vadonban.

– Csak egyikünk érheti el a hegygerincet – mondta David halkán, torz arcba grimaszolva magát, erre a többiek meghökkenve összenéztek.

Így üldögéltek némán, italaikat kortyolgatva, felettük a végtelen lámpások apró villogása.

Aztán a tűz már nem lobogott tovább, csak szívverésszerűen izzott. A világ beszűkült: csak az a kis kör maradt, amit még megvilágított a parázs vöröse. A környező fák törzsei eltűntek a sötétben, mint óriások, akik hátrébb léptek, hogy ne zavarják az embereket.

James még mindig ott ül a parázs mellett. Mögötte a három sátor már bezárult: Carter álmatlanul forgolódott, Nathan halkán szuszogott, David mozdulatlanul feküdt, szemét nyitva tartva. Talán a múlt árnyain elmélkedett.

James lassan a térdére könyökölt, a bicskája már a földbe szúrva árválkodott. Valami különös nyugalom ül ki az arcára, de a keze remegett. Nem a félelemtől, talán a túlságosan elhatalmasodó éjszakai csöndtől. A csönd, ami nem volt azonos a békével, inkább egy másfajta jelenléttel nyomta rá hűvös leheletét.

Egy ág recssent valahol. Túl messze ahhoz, hogy a többiek hallják. Túl közel ahhoz, hogy ne vegye észre. De James nem mozdult. Felemelt fejével meresztette szemeit a fekete semmibe.

A sötét már nem kívül volt, hanem belül. Az emberi elme legmélyén. Ahol nem világíthatott már a józan ész.

A tábornak mélyvörös izzással remegő parazsa felett, vékony füst szára emelkedett a levegőbe. A csillagok fényszennyezést nem ismerve, élesen hunyorogtak az ég tetején, mint késekkel kiszúrt lyukak egy fekete leplen.

James David sátra felől halk czipzár-futamot hallott, majd látta, hogy egy árny elbotorkál a sátor mögötti részen.

David vizelni indult, aztán ahogy engedte ki magából a csendben telt hólyagja tartalmát, felemelt fejével a végtelent pásztázta. Ott, egyedül megértette, önnön kicsinységét.

David Jeong nem sietett vissza a sátorba. Egy kidőlt fatörzsön üldögélt a víz partján, háttal a tábornak. A lába alatt a korhadó avar zörgött, a kezében egy régi fényképet szorongatott. Egy fiatal nő nézett róla vissza rá, hosszú, egyenes hajjal, világos szemekkel. A nő mosolya még a csillagfény alatt is kivehető maradt. A kép megsárgult szélei talán egy régi veszteségről meséltek David-nek.

A férfi egy ideig még gyűrögette a képet a kezében, aztán egy határozott mozdulattal elrakta a kabátzsebébe. Ujjai lassan, szinte ünnepélyesen hajtották össze a megfakult emléket.

A nádas mögött megmozdult valami a sötétben. Valami elsuhant. Egy hang, ami nem tartozott oda. David érzékelte, de nem fordult meg. Csak a szeme sarkából látta a víz fodrozódását, a fák mozgását. A felcsapó szellő lágyan simogatta meg, úgy érezte, a táj mintha figyelne, vagy épp válaszolna egy fel sem tett kérdésre.

Valahol, a sötétség mélyén, valami neszezett, majd több neszezés is elindult. Lassan, és biztosan.

A kamera – ha filmet forgattak volna– most távolodna. Négy sátor állt egy tisztáson a fák takarásában. Mellettük a kialudt tűz. Egy férfi a víz mellett. A láp sötétje. A csend.

És minden mozdulatlan volt, de mégis minden mozgott körülöttük.

A neszező éjszaka átadta magát az apró éjjeli állatok hadának.

2/

LÁNYOK

A láp vizenyős gödrei lassan lélegeztek. Mintha az egész táj egyetlen hatalmas, rejtőzködő élőlény volna, amely most alszik, de álmaiban már figyel. A nádas között csendes szigetté vált a kiszáradt homokpad, ahol a három lány sátrat vert. A nap meleg fénnel szőtte be a sátrak vásznát, a fák lombja aranyló kulisszává alakította a természetet. Minden békésnek tűnt.

A reggel a tűz tompa pattogásával kezdődött. Claire Donovan a 20 éves, biológus hallgató már ébren volt. A lánytársaság legsebezhetőbb jellemű, érzékeny, befelé forduló tagja volt, aki klasszikus családi háttérrel rendelkezett és az első komolyabb túráján vett részt a többiek noszogatására. Nem nagyon járt társaságba, ritkán mozdult ki, ő volt az ártatlanság allegóriája. Emma legjobb barátja volt, ezért vakon követte barátnője minden utasítását. Józan volt ugyan, de mindig is túl későn látta meg az esetleges veszélyt, így nem tudott időben hatni barátnőire, ezért a legfiatalabb kora miatt a többiek néha még gyerekként kezelték. Claire az erdővel nem csak ismeretségben állt, hanem titkos szövetségben. A gyerekkora egy északi farmon telt, ahol már hatévesen megtanulta, hogyan kell elcsöndesedni, ha meg akarod figyelni a vadat. Azóta sem tanult meg igazán zajosnak lenni. A csendet nemcsak élvezte, uralta is.

Claire kávéfőzőt főzött egy kis fémkotyogósban, amelynek keserű illata szétáradt a levegőben. A haját hátrakötötte, tekintetét a vízen pihenő madarakra szegezte. Nem szólt senkihez, de jelenléte betöltötte a sátrak közötti térséget.

Natalie kászálódott elő másodikként. Egy nyúzott zenekaros póló volt rajta, amit évekkal ezelőtt még egy tüntetésen vett. Kócos haja mögül pislogva kereste a cipőjét.

A 22 éves Natalie Marlowe már mesterszakos volt, filozófiából. A családja azt szerette volna, ha belőle jogász lesz, de ő inkább kérdéseket keresett, mint válaszokat. Egy feminista gondolkör tagjaként sokszor tartott vitákat, amelyekből sosem jött ki csöndben. De most, az erdő ölén, mintha ő is elcsöndesedett volna. Mintha rájött volna, hogy vannak kérdések, amiket nem lehet hangosan kimondani.

– Te is úgy aludtál, mint egy kifacsart szivacs? – kérdezte Claire, anélkül, hogy ránézett volna társára.

– Inkább mint egy elázott fahasáb – nyögte Natalie. – De legalább nem írt rám az exem hajnalban.

– Nincs térerő – jegyezte meg Claire szárazon.

– Pontosan. Az egyetlen hely, ahol valóban békén hagy az univerzum.

A harmadik sátrat Emma cipzározta le. Ő volt az, aki mindig utoljára ébredt, de elsőként vette fel az arcát. Jól fésült, jól öltözött, és jól kimért volt minden pillanatban. Már reggel is tudta, mikor mit akar mondani.

– Előbb kávé, aztán kommunikáció – szolt, és lehuppant egy farönkre.

A 21 éves Emma Reese az egyensúly mestere volt. Pszichológiát tanult, főként a trauma és a túlélés határmezsgyéjére specializálódott. A családja zavaros volt, az élete viszont letisztult. Az erdő neki próbatétel volt: képes-e ő irányítani, ahol nincs irányítás? Képes-e strukturálni azt, amit nem lehet?

Emma mindig is lázadó, szókimondó és életvidám volt, de a kockázatvállaló énje miatt sokszor bajba került. Tipikus városi lány volt, de a természetes mindig is vonzotta, ezért is vágott neki barátnőivel a vadkempingezésnek. Így kipróbálhatta a szabadságvágyát, de a nomád körülmények veszélyeire nem volt elég felkészült, és ezt tudta is magáról.

Ők hárman egy vidéki egyetem szemináriumán találkoztak, ahol egyszerre nyúltak ugyanazért a könyvért. Azóta együtt utaztak, együtt sírtak a szerelmi csalódások után, és együtt nevettek a rántottás borozások alkalmával. Most ez a közös út a vadonban folytatódott, messze az ember lakta világ ritmusától.

Napközben Claire gyógynövényeket gyűjtött, Emma naplót írt, Natalie meditált. A sátor előtt rituálék voltak: vizes flakonok kitöltése, konzervmelegítés, kötelek meghúzása. Közben nevetgéltek, énekeltek. Egyikük sem sejtette, hogy ezek az apró, jelentéktelennek tűnő napok milyen jelentőséggel bírnak majd később. Hogy ez az idilli csend valójában csak a közeledő vihar csendje.

– Nézd ezt a fát – mondta Claire, miközben egy mohos törzset mutatott. – Olyan, mint egy régi asszony. Görbe, de él.

– Én is ilyen akarok lenni – válaszolta Natalie. – Mármint... nem fából.

– De valami szilárból, ugye? – tette hozzá Emma kérdően vigyorogva.

A nevetésük felszállt, át a fák lombján, az ég felé, ahol már gyülekeztek a lassú, álmos felhők.

A táj, amely körülölelte őket, egyszerre volt elragadó és fenyegető. Az amerikai Dél mocsaras szíve lassan dobogott körülöttük: vizenyős öblök, sötét vízű árkok és lassan csordogáló erek hálózta be a talajt, mintha maga a föld is újra és újra megpróbálná lerázni magáról az emberi jelenlétet. Félig elmerült ciprusok álltak őrt a víztükrök mentén, a gyökereik úgy emelkedtek ki, mint valami őszötvetségi szörnyeteg bordái, amiket már belepett az idő. A fák kérge mély, korhadó rétegekben mállott, és a spanyolmoha fátylai, akár az elfeledett menyasszonyi fátylak, némán lengedeztek a szélben.

A nap fénye csak nehezen tört át a lombkoronán, megszűrődött, meleg aranyból fáradt zölddé fakult, és ahogy megérkezett, máris eltűnt a víz fodrai között. A levegő sűrű volt és ragacsos, párával telített, édeskés illatát a bomló növényi maradványok és a friss növényzet különös elegye határozta meg. Az egész világ olyan volt, mint egy lassan fortyogó üst, ahol minden mozdulatnak visszhangja van, de nem a levegőben, hanem valami mélyebb rétegben – az ösztönök, a régi félelmek birodalmában.

A lányok lassan, ösztönösen váltak a táj részévé. A sátraik mint idegen testek kapaszkodtak a homokos, kiemelkedő pad szilárdabb foltjába, amelyet a víz időnként körbezárt, máskor kiengedett.

Natalie a fák alatt húzta meg magát, mint egy állandóan éber ragadozó: figyelt, nemcsak a tájat, de önmagát is. Az árnyékok mozgásából is tanult. Amikor a látható dolgok elnémulnak, a gondolatok beszélni kezdenek.

Emma eleinte idegenül mozgott. A városi lányok idegenül mozognak ott, ahol nincsenek utak, csak ösvények. De őt nem a bizonytalanság, hanem a kontrollvesztés riasztotta. Minden szűnyogcsípés egy kérdőjel volt, minden ismeretlen hang egy kihívás. A naplója tele lett apró megfigyelésekkel: „A békák hangja este nyolckor kezd sűrűsödni. Claire a reggelt mindig kávéval kezdi. Natalie a tűznél ül, ha gondolkodik.” Úgy dokumentált, mint egy terapeuta, aki nemcsak másokat, de önmagát is meg akarja fejteni.

Claire volt az, aki a legkevesebbet beszélt, de a legtöbbet érzett. A nád közé térdelve gyógynövényeket gyűjtött, kezét óvatosan vezette a levelek között, mint aki nem érint, hanem emlékeztet. Az erdő neki nem volt idegen: inkább régi ismerős, egy kicsit félelmetes nagybácsi, akitől ugyan félni kell, de akinek a társaságában mindig történik valami fontos.

A mocsár élt. Lélegzett. Délutánonként furcsa hangok töltötték be: rejtett életformák sziszegése, a víz alól felszálló buborékok halk pukkanása, egy-egy ismeretlen madár éles, kérlelhetetlen kiáltása. A táj úgy neszezett körülöttük, mint egy alvó állat, amely bármelyik pillanatban felriadhat. És ők ott voltak, mint apró, törekeny idegen sejtek egy óriási testben.

– Ez nem is erdő – mondta egyszer halkan Natalie, miközben egy korhadt fatörzset kerültek meg. – Inkább egy lélegző emlékmű. Valami, amit az idő elfelejtett.

– Egy öregisten teste – suttogta Claire, ujját a puha moharétegre fektetve. – Nem halott, csak alszik.

Emma nem szólt. A lányok mögött haladt, lépte nyomán nyögött a talaj. Tekintete messzebbre révedt, mint a többieké. Próbált nem gondolni arra, hányféle dolog rejtőzhet a nád mögött, vagy hogy milyen messzire van a legközelebbi aszfaltcsík. Milyen messzire vannak ők az „értelmes világ” utolsó mondatától.

Este, amikor a nap már csak véres narancspírt hagyott maga után, a lányok a tűz körül gyűltek össze. A fák lombjai között lassan húzódtak az árnyékok, hosszúra nyúló ujjakként, amelyek mintha óvni próbálnák őket – vagy épp elérni. A levegőben új illatok jelentek meg: pernye, konzervparadicsom,

fáradt bőr és frissen melegített víz. A békák most már hangosabban szóltak, a nádas suhogása nyugtalanabb lett, mintha a természet is érzékelné, hogy valami idegen közeleg.

A láp lélegzett. És a három lány – önként vagy akaratlanul – egyre mélyebbre szívódott bele a vadon szövetébe.

A nap már teljesen lebukóban volt, amikor Claire egyedül sétált a közeli nád felé. A víztükör sötét tükörként verte vissza az ég vörösét, a szél halk volt, de irányt mutatott. És akkor, a túlparton, valami megmozdult.

A lány először csak neszt hallott. Valami idegen volt benne – nem a szél, nem a madarak, nem a mocsár megszokott zaja. Emberszagú hang. Halk beszédfoszlányok, mintha a nád is figyelni akart volna, és összezavartan visszhangozta volna a mondatokat.

Claire megtorpant. A lába alatt megcsikordult egy száraz ág, mire ösztönösen leguggolt, mintha a föld maga suttogta volna a fülébe: *légy csendben, ha élni akarsz.*

A nád sűrűje felé indult. Mozdulatai finomak voltak, rég begyakoroltak. Úgy haladt előre, mintha nem is testtel, hanem tekintettel haladna, minden lépést előre, alaposan felmérve, hol nem reccsenhet meg a talaj. A levelek a combját karcolták, az iszap apró, cuppanó hangokat adott, de Claire úgy érezte, ezek a neszek most nem árulják el. A szívverése azonban túlságosan is hangos volt – mintha minden dobbanása elárulná, hogy ő nem ehhez a világhoz tartozik, hanem csak vendég itt, egy kíváncsi betolakodó.

A férfiak hangjai nem voltak közel. Talán száz méter? Talán kétszáz, vagy még több? Nehéz volt megítélni ebben a szövevényes, vízzel töltött világban, ahol a hangok máshogyan utaztak az emberi fülek felé. A nád úgy viselkedett, mint egy régi asszony: hol továbbadta a titkokat, hol elfojtotta őket.

– ...és akkor ő... nem viccelek, tényleg... – elhaló szófoszlány kúszott át a nádfalon.

– Haver, azt te sem gondolhatod komolyan... – egy másik hang, mélyebb, rekedtes, mintha whiskyben pácolták volna.

– A csaj... azt hitte, hogy csak úgy... – aztán halk nevetés. Tompa, gyomorból jövő, ráérősen macsós nevetés. Mintha a világ teljes biztonsága mögött nevetnének, egy üveg sörrel, fegyverrel a kézben, zsebre tett erkölccsel.

Claire megremegett. Nem a hidegtől. Valami ősrégi szorítás költözött vissza a mellkasába. Az a fajta szorítás, amit már kamaszlányként is ismert, amikor túl sokáig néztek utána a bolt előtt álló férfiak, vagy amikor egy tanár keze túl sokáig időzött a vállán egy dicséret után. Most is ugyanaz a hideg sugár futott végig a gerincén, mint akkor. Mintha a test emlékezne, még akkor is, ha az elméje próbálta elfelejteni a pirulós szégyent.

A férfiak nevetése most élesebb lett, valaki káromkodott, egy másik hang pedig túl hangosan utánozott valamit – talán egy női hangot, vagy egy jelenetet, amit nem lett volna szabad utánozni.

Claire-nek nem kellett hallania a szavakat ahhoz, hogy megértse a jelentést. A tónusok elárulták őket: a világuk zárt volt, mint egy vicsorgó falkáé. Magabiztosak voltak. Túlságosan is.

A lány újra leguggolt, és egy pillanatra becsukta a szemét. Hallani akart, nem csak füllel, hanem bőrrel, zsigerekkel. De a nádas között feltámadt a szél. A levelek súrlódtak, a víz surrogott, a hangfoszlányok szétszakadtak, elmosódtak. A természet, mintha szánt szándékkal takarta volna el előle az igazságot.

Claire észrevétlenül visszavonult. Minden lépésével úgy érezte, mintha valamit hátrahagyna a nádasban – nem tárgyat, hanem önmaga egy részét. Egy elfelejtett félelmet, amiről azt hitte, már régen maga mögött hagyta. De a vadon nem felejt. És most úgy tűnt, sem őt, sem az emlékeit nem hajlandó elengedni.

Claire visszatért a táborhoz. A többiek már a hálósájkjaikban heverték, a tűz szikrázva pattogott.

– Ott emberek vannak – mondta halkan Claire a többieknek, miközben a háta mögé mutatott. – Nem messze. Túl a nádason... Talán egy kilométerre.

– Kik? – kérdezte Natalie.

– Férfiak. Egy társaság. Elég hangosak, jól mulathatnak.

– Lehet, hogy csak pecások – vont a vállát Emma.

– Talán – felelte Claire, de a hangja nem volt meggyőző.

A lányok komótosan megették a felbontott konzerveik tartalmát, majd, miután a nádas vizében kilötykölték az alumínium dobozokat, egy műanyag szatyorba dobták, amit tábori szemetesnek neveztek ki. Azért mosták el a kiürült dobozokat, hogy az étel szaga ne vonzza oda a közelükbe a legyeket, rovarokat és az apró rágcsálókat.

Ahogy sötétedett, a lányok is elcsendesedtek. A tüzet nem rakták újra. Hagyták, hogy leégjen, ahogy a nap is elfáradt már. Csak a még mindig izzó parázs pislákoló fénye vetült az árnyékukra.

A túlparton már nem hallatszott nevetés. Csak a nád surrogása. Mintha valaki körbejárná a tábort... de csak a szél volt az. Talán...

Claire még sokáig ébren feküdt. Hallgatta a többiek szuszogását a szomszéd sátrakban, figyelte a holdat. Tudta, hogy ez az éjszaka még békés, de a békének is vége lesz egyszer. Jól érezte magát, a szabadban, nem akarta, hogy a város zaja ismét beférközzön az életbe. Most csak élvezni akarta a csendet, a természet éjszakai, zajos csendjét.

Hirtelen, valahol messze, a nádas túloldalán roppant egy ág. Nem volt éles vagy feltűnő – inkább olyan, mint amikor valaki megpróbál nesztelenül mozogni, de a természet mégis elárulja. Claire nem mozdult. Feküdt, és figyelt. Hallgatózott, mint egy állat, amely tudja: a túlélés néha nem az erőn, hanem a csenden múlik. A hang azonban nem ismétlődött meg. A nád újra visszatért saját, ritmikus suhogásához, a békák és tücskök hangja újra betöltötte az éjszakát.

Claire felkönyökölt. A holdat figyelte, ahogy áttetsző korongként lebegett a mocsár felett. A víz még mindig tükörként verte vissza a fényt, halványan ezüstözve be a sátrakat, a lombok szélét, a suttagó partvonalat. Minden ismerős volt, mégis megváltozott. A csend, amit eddig menedéknek érzett, most mintha csak egy vékony, törékeny réteg lett volna valami alatt, ami lassan, alattomosan kezdett megmozdulni.

A sátrakból továbbra is tompán hallatszott a lányok lélegzése. Emma néha mocorgott, álmában is feszülten, Natalie mélyen és szabályosan szuszogott. Claire most mégis egyedül volt. Nem fizikailag, hanem valami más értelemben. Olyan egyedül, ahogyan csak az lehet, aki először érzi meg a baj közeledtét.

A hálózsák meleg, ismerős ölelést kínált, de ő nem húzódott bele teljesen. Karjait a mellkasa alatt tartotta, mintha egy láthatatlan kérdés súlyát próbálná magában egyensúlyozni. Nem félt – még nem. De az ösztönei, azok már figyelmeztették. Valami történt odakint. Nem biztosan, nem világosan, csak úgy... *valahogy*. Mint amikor egy kép sarkában valami megmozdul, de mire odanéznél, már újra csak a háttér van ott.

A természet nem adott választ. Csak lélegzett körülötte: mélyen, lassan, közömbösen. Ahogyan az őserdők, a sivatagok, a tengerek lélegeznek. Mintha azt mondaná: *jól figyelj, mert amit most nem hallasz meg, később már ordítani fog.*

Claire lehunyta a szemét, de a tudata nem kapcsolt ki. Lassan engedte át magát az álom és az ébrenlét határvidékének. Egyetlen gondolat maradt benne tisztán, mint egy kihúzott fonál a kusza hálóból, amire már előbb is gondolt: Ez az éjszaka még békés. De a békének is vége lehet egyszer...

3/

JAMES

A reggel nem jött gyorsan. A mocsár fölött szürke, súlyos felhők úsztak, mint a gondolatok, amelyek ébredés előtt még az ember szemhéja mögött lebegnek.

James Holbrook már órákkal a nap első fénye előtt ébren volt. Nem aludt jól. Talán nem is akart. Az éjszaka sötétje alatt is mozdulatlanul feküdt, hallgatta a fák közötti neszezést, a víz alatti buborékokat, a nádas sóhajtását. Olyan volt ez a zaj, mint egy idegen nyelv, amit még nem ért, de minden érzékével próbált megfejteni.

A sátor vékony vászna mögött a világ nedvesen és hidegen lélegzett. James lassan felült, és ahogy előredőlt, megérezte saját testének recsegő visszhangját. A vállában régi sérülés sajdukt – még a katonai

évekből maradt vissza. Egy emlék, amit mindig hordozott magával, mint egy titkos kitüntetést, amit senki más nem láthatott rajta kívül.

Ott, az akadémia régi szertartásainak idején, amikor még nem volt más, mint egy fiatal kadét, egyszer elbotlott egy éjszakai kiképzésen. Térdre esett, a felettese pedig nem segített fel – csak egykedvűen nézte. Akkor James felállt, és mosolyogva indult el, hogy újra csatlakozzon a sorhoz. A mosoly azóta is vele maradt. Mint egy maszk, amit csak a sötét erdők tudnak lehántani.

Volt egy másik nap is. Készületi gyakorlat, harcászati terepen. Egy fiatal kadét, alig tizenennyolc, új volt a csoportban. A fiú remegett, amikor először hallotta az éles lögyakorlat dörejeit. James akkor már kiképző tiszt volt, beosztott vezető. Az volt a dolga, hogy a fiatalabbakat mentálisan is „edzze”.

Egy este, amikor vihar érkezett, James kivezényelte a fiút a körletből, a sorakozóhely kibetonozott területe mellé, bele a mocsokba, a hideg esőbe. Térdeltette a sárban, órákon át. Azt ordította neki: „Aki nem bírja, annak nem itt a helye.”

A fiú nem panaszkodott. Csak egy követ markolt fel a sárból, és James azóta sem tudta eldönteni: védekezni akart volna, vagy csak kapaszkodni?

Reggelre a fiú láza felszökött. Később leszerelt. James-t megdicsérték a „kemény, de hatékony” kiképzési módszereiért.

A reggeli csendben James a vízpart felé indult. Egy kidőlt fatörzsön ült le, elővette zsebéből a kis bőrtokot, amit mindig magánál hordott. Kinyitotta. Egy régi, kissé megfakult fénykép volt benne: egy tizenéves fiú, rövidre nyírt hajjal, baseball sapkában. Mellette egy nő állt, a háttérben egy katonai jármű. A nő már régen elment. A fiú pedig... James már nem tudta, hogyan nevezze magában.

A válás után valami elpattant közöttük. Most is, ha eszébe jutott a neve, valami fojtogatni kezdte belül. Büntudat? Igen. De annál mélyebb is: a felismerés, hogy nem volt elég, sem férjnek, sem apának. Csak vezetőnek. Ezt mindig is tudta, hogy vezetőnek elég határozott.

Akkoriban még együtt laktak – egy tágas, rendezett házban, fehérre meszelt falakkal és katonásan szögletes bútorokkal. A kertet havonta kétszer metszette kertész, a kocsifeljárón mindig makulátlanul állt a fekete SUV. A tökéletesség érzete James számára olyan volt, mint egy díszlet – és ő volt a főszereplő, akinek minden gesztusát a kamerának követni kell. Muszáj, mert ez az élet értelme.

A felesége, Eleanor, más volt. Nem ellenséges, nem is lázadó – csak kérdező. Olykor túl sokat kérdezett. Apróságokat: miért jött haza ennyivel később, ki volt az a nő a céges rendezvényen, miért kezd el kiabálni, amikor csak beszélni akarnak. A kérdések nem voltak vádak, de James úgy érezte, azok. Mintha minden szó egy tükör lenne, ami előtt megrezdül a maszk, amit egész nap viselt.

Egyik este történt, nem volt előjele. Legalábbis nem olyan, amit észre akart volna venni.

A fiú, Ethan, már aludt. Eleanor a konyhában mosogatott, csendesen, ahogy mindig. James egy whiskyvel a kezében lépett be, lazán, talán kissé túl hangosan. Valamit mondott Eleanor, valamit a fiúról. Hogy egyre kevesebbet beszél az apjáról. Hogy fél. Vagy hogy folyton bezárkózik magába.

– Ne kezd megint – felelte James. A hangja még nyugodt volt, de az állkapcsa már megfeszült.

– Csak... néha nem értem, miért nem tudsz egyszerűen jelen lenni. Nem mint főnök, nem mint parancsnok. Mint apa. Mint férj – mondta Eleanor, miközben megtörölte a kezét és felé fordult.

A „parancsnok” szó valamit mélyen megütött Jamesben. Nem is a szó, hanem az, ahogy Eleanor mondta – nem félelemmel, hanem szánalommal. Mint aki nem fél többé, csak undorodik.

James megállt előtte. Egy lépésre voltak egymástól. A pohár még a kezében, a whisky illata édes, fojtogató. Eleanor nem hátrált. És ettől még inkább elborult a világ.

– Sosem tiszteltél. Sosem értetted, mit jelent... rendet tartani – mondta James.

– Ez nem rend, James. Ez... terror. Csak nem merjük így nevezni. – kontrázott a felesége.

James felemelte a kezét. Eleanor arca nem rándult meg, csak lehunyta a szemét – és az a gesztus volt az, ami a legjobban megalázta. Nem a félelem. Hanem hogy a nő már nem is védekezett. Már csak tűrt.

Az ütés nem volt erős, de pontos. A pohár James kezéből a földre esett, darabokra robbant, a whisky szétfolyt a konyhakövön, mintha az alkohol maga is szégyellné, hogy tanúja volt ennek a jelenetnek.

Eleanor a mosogatópult szélének tántorodott. Nem sírt. Csak a szemét törölte meg. Aztán lassan bólintott.

– Köszönöm, James. Ez kellett.

Nem vágta hozzá, hogy „most már tudom, ki vagy”. Nem fenyegetőzött. Csak elindult a hálószoza felé. Az ajtót nem csapta be. A mozdulat csendes volt, mintha egy temetésen, a sír mellől mozdult volna meg.

James ott maradt a konyha közepén. Egy ideig csak a cseppek szétfolyó foltjait nézte a padlón. Aztán lehajolt, felvette a pohár egyik csonkját, és megvágta az ujját. Nem szándékosan – csak nem figyelt.

A vér nem fájt. Csak kijelölt valamit. Egy határt, amit átlépett.

Eleanor másnap nem szólt. Nem sírt, nem kért bocsánatot – de nem is bocsátott meg. Napokkal később csomagolt. Nem vitte a családi képeket. Csak a fiút.

James próbált magyarázkodni. Egy darabig. Aztán már azt is elhagyta. Helyette dolgozott. Még többet. A csöndben pedig az maradt vissza: az emlék, amikor először érezte, hogy valaki, aki egyenrangú, nem fél tőle – csak egyszerűen elfordul. Ez fájt neki a legjobban. Nem az, amit tett. Hanem hogy ettől sem lett ura a helyzetnek.

A ház üres lett. A kert túlnőtte magát. A rend csak kívül maradt meg – belül James pontosan tudta, hogy az a ház már nem az övé volt. Csak egy terep, ahol elbukott.

És ahogy a kép szélét hüvelykujjával megdörzsölte, előtört egy másik emléke is.

San Diego.

Egy irodai karácsonyi vacsora. James már egy ideje külön élt, és az irodai gyakornoka – a huszonéves, friss diplomás, tágra nyílt, riadt szemű lány.

Kicsit késve indult haza. James a parkolóban utolérte. Kedves volt, túlságosan is. Egy apró érintés. Egy udvarias mosoly. A lány feszülten reagált, de nem tiltakozott. Az érintés nem vált mozdulattá, a mozdulat nem vált erőszakká. Csak határozott, sunyi dominanciává.

Másnap a lány nem jött be. A HR „személyes okokat” jelölt meg. James pedig nem érzett bűntudatot. Zavartalanul dolgozott tovább.

Nem ez volt az egyetlen eset. Volt egy másik is – sokkal összetettebb, sokkal sötétebb.

Susan Harding neve néha még most is felderengett James gondolataiban – mint egy tompa zörej a múlt ajtaja mögött, amit soha nem csukott be rendesen. A nő nem volt fiatal, nem volt törékeny – sőt, éppen ez volt benne a kihívás.

Tapasztalt, éles eszű, tekintélyt sugárzó nő, aki nem csupán helyet kapott az asztalnál, de sokszor ő maga rendezte át a tárgyalást. James kezdetben valóban tisztelte. Valami hideg, kimért elismeréssel figyelte, ahogy Susan képes volt férfiakból álló vezetői körben is a saját szabályai szerint játszani.

De ahogy telt az idő, ez az elismerés lassan másba torzult. Valami önző, ösztönös vágyba, hogy letörje benne azt a magabiztosságot, azt az autonómiát, amit annyi év után is őrzött. Nem testre vágyott – hanem arra a pillanatra, amikor Susan nem uralja többé a helyzetet.

Aznap este későig maradtak bent. Egy határidős ügy, prezentációs anyagok, záró diakockák a prezentációban. Az irodaház már rég kiürült, odakint a város fényei beszűrődtek a hatalmas ablakokon. A munka véget ért, de egyikük sem mozdult.

– Egy pohárral? – kérdezte James, és anélkül, hogy választ várt volna, két poharat töltött meg a szekrénye mélyéről előkerült vörösborból.

Susan elvette. Nem volt benne félelem, csak udvarias visszafogottság.

A beszélgetés eleinte könnyed volt, szakmai sikerekről, rég elfeledett ügyekről. De aztán James közelebb lépett. A szavai már nem voltak fontosak – csak a mozdulatok.

Susan hátrébb húzódott, szinte alig észrevehetően, de James meglátta. Érezte. A mozdulat egy nemet rejtett magában. Egy határvonalat.

– Ne, James – mondta a nő. A hangja nyugodt volt, de határozott. Nem könyörgő, nem megrettent – a kialakult szituációhoz épp elég erős.

James megállt. Egy pillanatra úgy tűnt, visszafordul. De nem. Ott maradt. A lélegzetvételnél csendben csak nézte a nőt. Majd, mintha ezzel jelezné, hogy az ő szava többet nyom, ráfogott a nő csuklójára. Nem durván – de nem is engedve a szorítást.

– Ne – mondta újra Susan, most már élesebben, a hangja vibrált. De nem kiáltott. Nem tépte ki a kezét. Nem rúgott, nem ütött. Csak megmerevedett. Mint aki érzi: nincs hová futni, mert a menekülés után jön a szégyen, a magyarázkodás, az „úgysem hisznek majd nekem”.

És James ezt látta. Tudta. Talán ezt kereste.

A csók nem volt szenvedélyes. A testek nem simultak össze. James nem vette el a nő szavát – csak figyelmen kívül hagyta. Egyfajta csendes, nyers erőszak volt ez, nem durva, nem filmbe illő jelenetű, hanem aljas, a hatalom csöndjébe csomagolva. A testbeszéd nem volt beleegyezés, de James később, újra és újra elmondta magának: „nem mondta elégszer, elég világosan, hogy nem akarja. Az ő hibája!”.

Másnap Susan bejött dolgozni. Nem sírt. Nem panaszkodott. Csak nem nézett többé James szemébe. Hetekkel később beadta a felmondását, és elfogadott egy állást Seattle-ben. Senki nem kérdezte, miért. James pedig soha többé nem mondta ki a nő nevét hangosan.

De a pillanat ott maradt vele. Nem a szégyen miatt – hanem mert abban az éjszakai csendben valami mást is megízlelt. A kontroll diadalát. A hatalom nyirkos, émelyítő édességét. Nem a test vonzotta, hanem az a rezdülés, amikor valaki megremeg – és nem mer szólni, belemerevedik az időbe.

Egy újabb trófea. Egy olyan, amit nem lehet kifüggeszteni, de amit soha nem lehet letagadni sem.

James most a flaskájához nyúlt, mohón kortyolt. A whisky karcolta a torkát. Nem a büntudat fájt. Hanem hogy nem érzett büntudatot.

Később, aznap délelőtt James egyedül indult be a mocsaras erdőbe. A térkép szerint arra nem volt ösvény, de őt az ilyesmi sohasem zavarta. A bakancsa alatt cuppogott a sár, fák ágai karistolták a karját.

Egy kidőlt öreg fa tövében talált egy régi, elrozsdásodott csapdát. Valaha medvére állították, de mára csak a vasfogak néma fenyegetése maradt meg. James megvizsgálta, és a kezébe vette. Feszítette, majd rácsapta egy ágra. A faágból cafatok repültek szét.

Távolabb, egy tisztásra ért. Az aljnövényzetben egy sérült őzbak feküdt, egyik lába furcsán fordult maga alá. James előhúzta a kését. Lassan lépett a vadhoz. Az őz megpróbált eliszkolni, de csak vergődött. James letérdelt mellé. Megsimogatta a szőrét. Kezével leszorította az állat fejét, aztán hirtelen, de nem sietősen, határozott mozdulattal beleszúrta a pengét az állat nyakának tövébe. A vad rángatózott a kezei alatt egy ideig, majd elcsendesedett. A vér szinte fekete volt a sáros fűvön.

A férfi nem is a vergődő állatot szúrta meg ekkor, hanem a feleségét, a gyakornok lányt és Susan Harding nyakát, miközben ziháló erővel szorította le a földre a megüvegesedett őz fejét.

James nem vitte a táborukba a zsákmányt. Csak ott hagyta. Nem ételért ölt. Nem trófeáért. Csak emlékeztette magát arra, mit érez, amikor valami gyenge, kiszolgáltatott, és ő dönthet a sorsa felől.

A vadon csöndje, az erdő gyomrának nyirkos fojtása körülölelte. Minden fa, minden levél alól úgy tűnt, mintha valaki figyelne őt. Talán a természet. Talán valami más. Vagy talán... önmaga múltja nézett vissza rá.

Visszatérve a sátrakhoz, James érezte, hogy a teste lágyan elfáradt, de a lelke mintha több lenne.

A tűz már csak parázs volt. James ott ült előtte, késével egy ágot faragott. Nem volt célja a mozdulatnak, csak ritmusa volt. Mint valami régi rituálé. A penge éle időnként fényt vetett az arcára, ami akkor tűnt a legelőbbnek, amikor árnyék takarta...